

Michal Váňa

černý vítr

Když jsem poprvý potkal Melissu, byl jsem ještě malej kluk. Umejval jsem tenkrát nádobí v jednom pajzlu, kterej se jmenoval "U Černý ruky". Ta ruka byla opravdu připíchnutá nad vchodem a můj šéf, starej Eastmann, ji pravidelně vyměňoval. V okolí se jich ostatně válelo dost a dost.

Bylo to takový ospalý letní odpoledne, nikde se nic nehejbalo a i v hospodě byl klid. U baru sedělo jen pár štamgastů a ve výčepu se rozvaloval gang Scotta McKenzieho. V tom vedru ale i oni vypadali nějak ospale, i když to mohlo bejt i tím, že Scott byl právě pryč a tak se aspoň na chvíli nemuseli tvářit jako strašný tvrďáci. Scott byl v tomhle ohledu upínej magor.

Protože jsem zrovna neměl nic na práci, vyšel jsem na moment ven, abych se nadejchal "čerstvýho" vzduchu. Chvíli jsem tam jen tak stál a čuměl do blba, když vtom se zdvihnul ten vítr. Nevím, jak to popsat, ale tohleto mělo k obyčejný-

mu větru asi tak daleko jako Kelly Family k hudbě (tuhletu prehistorickou příšernost si pouštěl pořád dokolečka na našem starým jukeboxu jeden trouba ze Scottova gangu a já ho za to upřímně nenáviděl). Tenhle vítr působil dojmem, že kdyby se člověk trochu snažil, tak by ho možná uviděl.

Byl jsem tím fakt zaujatej, takže když se za mnou ozvaly šouravý kroky, hrozně jsem se vyděsil. Byl to ale jenom starej Jonathan. Byl jeden z tý úplně první poválečný generace a podle toho taky vypadal. Jak tam ale tak stál a pozoroval (já vím, že to zní blbě) ten vítr, byl na něj ještě horší pohled než jindy.

Po chvíli se otočil, upřel na mne svý jediný oko a já se úplně rozklepal.

"To je Černý vítr," zachrčel. "Jestli máš aspoň trochu rozumu, synku, tak se teď stejně jako já seberes a zmizíš odtud, protože každou chvíli se tady stane něco moc ošklivýho." S tím se otočil a šoural se pryč, jak nejrychlejc moh. Ani se nezdržoval sbíráním toho, co z něj opadávalo.

Abych řek pravdu, nebylo mi z toho zrovna dvakrát nejlíp. Starej Jonathan už sice naplácal spoustu nesmyslů, ale na druhou stranu, když tenkrát shořel barák Patricka Morella (i s Patrickem a jeho rodinou), tak se říkalo, že Jonathan o tom prej věděl dva dny předem. Nebejt toho, že ten barák na sto procent zapálil blesk, ležel dneska Jonathan šest stop pod zemí s useknutou hlavou a kolíkem mezi žebrama.

Pak jsem si taky vzpomněl, jak Jonathan předpověděl, že se Chuck Schuler zabije na motorce (rozprsknul se tenkrát o zeď tak parádně, že ho do toho pytle museli normálně zamést) a ještě na pár dalších věcí a v tu ránu už jsem vážně uvažoval o tom, že dědka poslechnu a vypařím se.

"Kde se zase ten parchant fláká?" ozvalo se zevnitř. Zašklebil jsem se do zdi, protože jsem po hlase poznal Sárku

Tennantovou. Neměla mě ráda a já ji taky ne, už proto, že vypadala jako hnusnej chlap. Nikdy jsem nechápal, proč to Scott táhne zrovna s ní. Možná kvůli jejím bicepsům.

Opatrně jsem nakouknul dovnitř. Samozřejmě, přesně jak jsem si myslel. Starej byl zase línej udělat těch pár kroků a donést panstvu pití. Popadnul jsem hromadu flašek, připravených na barpultu a vyrazil. Už jsem se ani nemusel ptát, kdo si co objednal. Bylo to pokaždý to samý -whisky pro Fieldse, pivo pro Sáru a Tommyho Johnsona, Black Death pro Rhina (rovnou dvě flašky, ten gólem to do sebe lil jako vodu - i když mě tak napadá, že vodu jsem ho v životě pít neviděl -ale víte, jak to myslím).

Všechno jsem to v pořádku rozdal (Sára jen zavrčela, že mi příště zlomí nohu, abych se měl proč loudat), ale pak jsem se *zarazil*.

Zbejvala mi jedna flaška vodky. Jenže já už všechny obsloužil, takže si ji musel objednat jedině...

Cain na mě kývnul. Pomalu jsem se k němu šoural a snažil se, aby nebylo vidět, jak se třesu. Seděl jako pokaždý kousek stranou od ostatních a mně to připadalo, že k němu jdu celou věčnost. Postavil jsem flašku na stůl a chtěl vyrazit zpátky, ale pak jsem udělal tu chybu, že jsem se mu podíval do očí. Pokaždý, když se mi to stalo, tak to se mnou šeredně zamávalo, a pokaždý jsem si říkal, že si příště musím dát bacha a koukat jinam. Cain neměl oči ani tak zlý, jako třeba Fields, ale strašlivě starý. Ne tak, jako Jonathan a ti ostatní, co se probudili při prvním Zmrtvýchvstání. Když se na mě Cain podíval, měl jsem vždycky pocit, že je tady od chvíle, kdy vzniknul vesmír. To bylo ještě umocněný tím, že jeho hlava připomínala spíš lebku, dokonce ani neměl nos, jen dvě díry na místě, kde nos normálně bejvá.

Dneska jsem ale v těch jeho očích zahlídl ještě něco jinýho, něco, co jsem tam nikdy předtím neviděl, něco, co způsobilo, že jsem ztuhnul na místě. V hlavě se mi pořád dokolečka honilo to samý: venku fouká vítr, co není obyčejnej vítr; Jonathan Neomylnej tvrdí, že se stane něco hodně ošklivýho; a Cain...

A Cain má strach. To bylo to, co jsem viděl v jeho starejch očích a co mě přimrazilo na místě.

Pak jsem si najednou uvědomil to ticho. Zdálo se, že i ten vítr se utišil, a já úplně cítil, jak se něco blíží.

Vzápětí zavržaly dveře. Úplně jsem nadskočil, jak jsem byl vynervovanej, ale nikdo se ani nezasmál. Určitě to cítili taky.

Do lokálu vešla ženská. Koukal jsem na ni s otevřenou pusou, protože to byla fakt kočka, i když jí půlku obličeje zakrejvaly zrcadlovky. Měla tmavý vlasy, zastříhly nad ušima, a na sobě černý triko bez rukávů, džíny a vysoký boty. Na pravým boku jí viselo pouzdro s pistolí, na levým dlouhej nůž. Přejela pohledem těch pár dědků, co se krčili u baru, a pak pomalu vykročila k nám.

Někdo mi poklepal na rameno. Otočil jsem se a uviděl Caina, jak mi ukazuje, abych se odklidil za pult. Tak nějak mi to přišlo jako dobrej nápad. Po pár krocích jsem se ohlídнул. Cain právě odkládal flašku zpátky na stůl a já si všimnul, že je z poloviny prázdná.

Mezitím ta ženská došla k Tommymu Johnsonovi, kterej seděl nejbliž. Dokonce i takovej buran jako on musel cítit, že něco visí ve vzduchu, ale snažil se nedat nic najevo. Zaklonil hlavu, aby jí viděl do obličeje, a přiblížil se zašklebil: "Můžu vám nějak pomoci, madam?"

"Hledám McKenzieho," na to ta kočka. Měla docela příjemnej hlas. Tommy se pořád šklebil. "A co mu chcete, madam?"

"Do toho ti vůbec nic není, děťátko," odpověděla klidně. Tommy vyvalil oči a otevřel hubu. Rhino se uchechtnul.

To Johnsona vytočilo. Vyskočil ze židle a začal jí před obličejem šermovat ukazováčkem. "Takhle se mnou mluvit nebudeš, ty krávo!" ječel a pořád šermoval rukama, a pak asi strčil ten prst moc daleko, protože se něco stalo a Tommy proletěl vzduchem a naboural do barpultu, pod kterým zůstal ležet.

Já byl původně na druhý straně pultu, a tak jsem se přes něj nahnul, abych viděl na Tommyho.

Nechtěl jsem si ten pohled nechat ujít, protože Johnson byl děsnej trouba a navíc to byl právě on, kdo mě pořád tejlal s těma Kelly Family.

Právě jsem teda koukal na ležícího Tommyho, když vtom se ozval výkřik a děsná rána. Otočil jsem se a zjistil, že Sára zmizela a v dřevěný stěně lokálu je velká díra. Když jsem se podíval pořádně, zdálo se mi, že z ní vyčuhuje noha v botě, co vypadá jako Sářina.

Teď už jsem byl do tý kočky upínej blázen. Najednou jsem ani neměl strach, jenom jsem si říkal, že by třeba mohla ještě Tommymu zlomit ruku nebo tak něco. Pak se ale ozvalo takový zavrčení a já věděl, že je zle. Rhino se pomalu zvedal.

Je to v háji, napadlo mě. Rhino o ni nejdřív rozmlátí veškerej nábytek, pak z ní začne trhat malý kousky a až skončí, tak z tý holky nezbyde ani mastnej flek a Eastmann si bude muset postavit nověj lokál. Dědky, který doteďka šokovaně koukali na tu spoušť, to asi napadlo taky a rozhodli se vyklidit pole. Šéf je následoval s kasou v náručí.

Zatímco štamgasti hromadně opouštěli hospodu, Rhino se konečně narovnal v celý svý kráse a vejšce. Asi tak dva a půl metru, řek bych (to se týká tý vejšky, k jeho vizáži se vyjadřovat nehodlám). Schválně se zvedal takhle pomalu, věděl, jak to na lidi působí. Občas se stávalo, že po tom představení rovnou utekli.

Na moji novou lásku to ale zjevně nezabralo. Klidně stála a koukala, jak se k ní ten balvan blíží. Byla ke mně otočená zády, takže jsem jí do obličeje neviděl, ale musela se na něj asi nějak zašklebit nebo co, protože Rhino najednou zařval vzteky a vrhnul se po ní. Ona ale tak jako nedbale uhnula, a když se po ní otáčel, rozmáchla se a ubalila mu jednu do zubů.

Rhino vyheknul a zapotácel se dozadu. Dřív než nabral rovnováhu, tak se ta ženská otočila na patě a kopla ho. Trefila se rovnou na ohryzek. Rhino vyplivnul krev a praštil sebou na zem.

Tohle mě vážně dostalo. Vždycky jsem si myslel, že Rhino by si to klidně moh rozdat třeba s tankem a nejspíš by pak neměl ani moc pocuchanou fazónu, ale ta holka ho uzemnila a ani se přitom nezadejchala. Takže i když jsem do ní byl opravdu blázen, začínalo mi vrtat hlavou, co je vlastně zač.

Koukal jsem teda na ležícího Rhina (vypadal jako převrácenej kamion nebo co) a takhle meditoval, když vtom jsem uslyšel takovej tichej, ošklivej zvuk. Zvednul jsem oči a viděl jsem, že Fields drží v ruce nůž a blíží se k ní. Ona vytáhla svoji kudlu a vyrazila mu naproti. Chvilku kolem sebe kroužili a pak, oba najednou, skočili.

Táta jednoho mýho kamaráda měl doma funkční video a já tam občas chodíval koukat na různý starý filmy. Nejvíc se mi vždycky líbily takový ty hongkongský nářezy, plný bojovejch umění. Nikdy by mě ale nenapadlo, že ten balet jednou uvidím na vlastní oči.

Fields byl svým uměním s nožem proslavenej a teď se opravdu překonával. Hejbali se tak rychle, že jsem je nestačil sledovat. Najednou jsem dostal strach, že Fields tu kočku zabije, a na to jsem se teda opravdu koukat nechtěl. Zajel jsem teda za pult a snažil se na nic nemyslet. Samozřejmě to nebylo k ničemu.

Chvíli bylo slyšet jen svištění, jak čepele protínaly vzduch. Pak se ozvalo naprosto odporný mlasknutí a někdo strašlivě zařval. Měl jsem pocit, že se mi v tý chvíli zastavilo srdce, ale když mi došlo, že to určitě nekřičela ženská, zase se rozběhlo.

Usilovně jsem přemýšlel, jestli to mám risknout a vykouknout, když vtom za pultem něco zašramotilo. Vzápětí jsem znova uslyšel to známý zasvištění, do pultu něco narazilo a zase někdo vykřiknul. Tentokrát jsem poznal Tommyho Johnsona. Nevydržel jsem to a vykouknul.

Tommy seděl u pultu na tom samým místě, kde předtím přistál, a pravou ruku měl nožem přišpendlenou ke dřevu. Asi se chystal šáhnout po bouchačce. Zrovna když jsem vystrčil hlavu, tak se marně pokusil tu ruku uvolnit. Pak znova omdlel.

Mrknul jsem na druhou stranu. Fields ležel na zemi v kaluži krve a nehejbal se. Přes jeho tělo na sebe koukali ta ženská a Cain. Úplně jsem na něj zapomněl. O to víc jsem byl zvědavěj, co udělá.

Teď mě tak napadlo, že možná díky tý mý přednášce o jeho starejch očích máte o Cainovi trošku mylnou představu. Ty oči byly opravdu starý a opravdu měl místo hlavy spíš lebku. Ale podle všeobecnýho mínění byl právě Cain nejnebezpečnější z celýho gangu, samozřejmě hned po Scottovi. Viděl jsem ho zabíjet několikrát a můžu vám říct, že zlomit někomu vaz pro něj bylo zhruba stejně namáhavý jako pro jinýho lusknout prstama, pokud teda nepočítám Bezrukýho Williho a jemu podobný.

Teď tam ale jen tak stál a koukal na tu holku v černém a pak udělal něco, co jsem opravdu nečekal. Promluvil. Šokovalo mě, že vůbec umí mluvit, ale rychle jsem se vzpamatoval a našponoval uši.

"Kdo jsi?" zeptal se tiše. Kočka si místo odpovědi sundala zrcadlovky. Pořád byla ke mně otočená zády, ale úplně mi stačilo vidět, jak se Cain zatvářil (další šok, vůbec jsem netušil, že má taky nějaký mimický svaly).

"Zabiješ mě taky?" promluvil znovu. Ženská si znovu nasadila brýle.

"O tebe tady vůbec nejde," řekla klidně, "můžeš klidně odejít. Nejdřív mi ale řekni, kde je Scott."

Cain pokrčil rameny. "Měl přijít sem, už před hodinou. Možná, že něco tušil."

Kočka ho chvíli pozorovala. "Dobře," řekla potom, "řekla bych, že nelžeš. Můžeš jít. Já si ho najdu."

"O tom nepochybuju," řekl Cain. Pak naznačil něco jako poklonu a zmizel zadním vchodem.

Najednou mi došlo, že jsem v tyhle místnosti asi jedinej, kdo ještě stojí na nohou - teda kromě ní. Zase jsem dostal strach. Strach z toho, že si znovu sundá ty zrcadlovky, strach z toho, že mě vykuchá jako Fieldse, strach z... strach z ní.

Otočila se a vyrazila ke mně.

Utéct jsem nebyl schopnej, protože mi zčistajasna úplně zdřevněly nohy. Na chvíli mi blesklo hlavou, že v těch filmech, který jsem viděl, se děti nikdy nezabíjely, ale bylo mi jasné, že tohle mě asi nevytrhne.

Pak jsem si všimnul něčeho zajímavýho.

V tě díře ve zdi, která teď byla za jejíma zádamy, se něco zahejbal. Pak jsem uviděl Sáru, jak pomalu vstává. V ruce držela bouchačku.

Hrozně rád bych teď prohlásil, že jsem popad nůž a skvělým hodem Sáru zneškodnil, anebo že jsem aspoň zařval, abych tý kočce zachránil krk (a abych si tak zachránil i svůj, případně aby se do mě kvůli tomu rovnou zamilovala). To bych si bohužel lhal do kapsy.

Ono by to vlastně bylo úplně zbytečný. Jak jsem tak koukal na vstávající Sáru, úplně jsem zapomněl sledovat tu ženskou. Pak se najednou ozvala strašná rána, která mě totálně ohlušila (takhle je to vždycky, když se střílí v nějakým uzavřeném prostoru) a Sářina hlava se rozprskla jako přezrálý meloun. Tak nějak už jsem z toho ani neměl radost.

Obrátil jsem se zpátky k ní. Chvíli jsme na sebe koukali a na to, že jsem si v tý chvíli nepustil nic do kalhot, jsem dodneška opravdu hrdej. Potom jsem najednou k mý nepopsatelný hrůze slyšel sám sebe, jak se koktavě ptám: "Jak... jak se jmenujete?" Hned jak jsem to dořek, tak mě napadlo, že teď si místo odpovědi zase sundá zrcadlovky a já uvidím, co vyděsilo Caina. Vůbec jsem se na to netěšil.

Ona se ale místo toho jen usmála. V tu ránu jsem se přestal bát.

"Říkej mi Melissa," odpověděla. Nadechnul jsem se, abych se taky představil, když zavržaly dveře. Scott se vrátil.

Koukal jsem, jak se ve dveřích shejbá, aby se nebacil do hlavy. Moc nechybělo a musel by se ještě k tomu natočit bokem, protože ramena neměl o moc užší než Rhino blahé paměti.

Začal jsem pomalu couvat ke svému oblíbenému stanovišti za pultem, jelikož jsem čekal, že bude týct krev (nejspíš Scottova). Jako obvykle jsem se ale splet.

Scott pomalu přešel pohledem tu spoušť a pak se na Melissu zašklebil. Tak nějak zoufale, napadlo mě. Potřásl hlavou a stříbrnej řetěz, vedoucí mu od pravýho ucha k nosu, zacinkal.

"Takže mě přece jen našli," řekl rezignovaně. Melissa mlčela.

"Asi bych si měl připadat poctěnej, že poslali zrovna tebe," pokračoval Scott. "Opravdu jsem je tolik vytočil?"

Melissa pokrčila rameny. "Víš moc dobře, že za neposlušnost se platí. Měl ses vrátit už před... kolik je to vlastně let?"

Teď zase pokrčil rameny Scott. "Asi tak šedesát, řek bych. Nějak jsem to už přestal počítat."

Poklesla mi spodní čelist. Už jsem si začínal myslet, že se Scott nějak zaplet s nějakýma hlavounama z velkého města a oni poslali Melissu, aby to vyřídila, ale tohle mi tu teorii trochu nabouralo. Možná jsem se jenom přeslechl.

"Šedesát let," zopakoval Scott, jako by mi čet myšlenky. "Aspoň jsem si něco užil. No, řek bych, že, ehm, klást odpor asi nemá cenu, co?"

Melissa přikývla. Pak se otočila ke mně. "Teď bys měl radši zmizet, chlapče," řekla laskavě. Pak se obrátila zpátky k rezignovaně se tvářícímu Scottovi a chytla ho za ruku.

O tom, že se vypařím, jsem uvažoval už nějakou dobu, ale když tohle řekla, okamžitě jsem se rozhod, že tady zůstanu až do konce. Vážně jsem si myslel, že je chytřejší. I když... teď mě tak napadá, že to možná udělala schválně, že chtěla, abych pochopil, co je vlastně zač.

Lokál najednou ozářilo rudý světlo. Zdálo se, že vychází z těch dvou, a bylo čím dál jasnější. Za chvíli už jsem to nemohl vydržet a musel jsem se otočit. Těsně před tím, než mi zmizeli z očí, jsem ale viděl, že se proměnili. Najednou už nevypadali moc jako lidi, a zdálo se mi, že jsem zahlídnul i křídla. Když pak to světlo pohaslo a mně se přestaly dělat mžitky před očima, byli oba dva pryč a ve stropě byla díra. No jo, už je to tak.

Od té doby už uteklo pár let a já pořád čekám. Koneckonců, když si vezmu, kolik hajzlů se tady v okolí potlouká, tak by v tom byl čert, kdyby aspoň jeden z nich...

Jednoho dne se znovu zvedne Černý vítr, Jonathan vypadne z města a ona se vrátí. Já to vím.

ilustroval Jiří Grus